

Jindřich Krauskopf

Nevím, kdy byl tenhle obrázek pořízen, ale je to v Praze v dědečkově továrně. Takhle můj dědeček vypadal každý den od půl šesté ráno do pěti odpoledne.

Můj dědeček z matčiny strany se jmenoval Jindřich Krauskopf a narodil se v roce 1872 v Otčích u Klatov. Nevím, jakého vzdělání dosáhl, ale určitě nestudoval univerzitu. Bydleli s babičkou v Praze, nejdříve ve Vodičkově ulici. Tehdy začali od píky, šili čepičky a kabátky a další věci pro novorozeňata a postupně se vypracovávali, až si děda otevřel na Vyšehradě v Praze továrnu na

výrobu pokrývek hlavy. Firma se jmenovala anglicky ERKA CAP. ERKA byla značka pocházející z iniciál dědova syna Rudolfa Krauskopfa. V továrně se šilo ve velkém, měli jsme mnoho obchodních zástupců, kteří se pohybovali po celé republice. V samotné továrně pracovalo okolo 200 zaměstnanců. Pamatuju si, že jsme dokonce měli tu čest a šili jsme čepice pro prezidenta Masaryka.

U dvora továrny byla expedice, v prvním a druhém patře dílny, což byly dlouhé velké sály, kde v dvojřadách stály stroje. Uprostřed byly žlaby, kam šičky dávaly vytvořené výrobky. Pamatuju si, že šičky měly při práci nohy na šlapadlech, které vypadaly jako trnože. Ženy většinou bydlely mimo Prahu a do práce dojížděly. V dílnách byla obrovská železná kamna, ve kterých se v zimě muselo ráno zatopit. Vzpomínám si, jak dědeček trval na tom, že když ty ženy přijdou do práce, aby měla každá na svém šlapadle dvě horké cihly zabalené do látky. Stalo se mi před více jak dvaceti lety, že mě na ulici zastavila nějaká paní a říká: "Vy jste od Krauskopfů? Víte, na Vašeho dědečka nikdy nezapomenu, poněvadž to byl ten nejlepší šéf, kterého jsem kdy v životě měla."

Myslím si, že děda tíhnul k sociální demokracii, ale nevím, zda byl členem nějaké politické strany. Měl velkého koníčka, kterým bylo jeho auto Škoda Tatra. Pamatuju si, že si na ni nechal dát nějakou speciální kapotu. Ráno vstával v sedm hodin a šel do továrny. V půl deváté snídal vajíčko na měkko a jeden suchar s máslem. Bylo to přesně v půl a speciálně tak naměkko, jak on to jedl. Ve dvanáct se naobědval a vrátil se do továrny. Strávil tam celý den oblečený do pracovního pláště a čepice. V šest byla večeře, na kterou se vždy převlékl do obleku, ačkoli jsme spolu večeřeli sami. Večer si pak četl noviny nebo nějakou knihu, poslouchal rádio a odpočíval. Můj dědeček byl pán, u kterého jsem věděla, že každý čtvrtek bude k obědu tohle a každou sobotu támhleto. Prostě všechno muselo být přesně a načas, jinak ho to strašně rozčilovalo.